

4. Przedstawiciele, o których mowa w ust. 1, delegują właściwe organy przedstawiając przewodniczącemu Komisji imienną listę obejmującą przedstawiciela i co najmniej jednego zastępcę.

5. W posiedzeniach sesji egzaminacyjnych biorą udział członkowie Komisji wymienieni w ust. 1 pkt 1—4 oraz zależnie od potrzeb zespół 2—5 egzaminatorów z przedmiotów fachowych. Egzaminatorów powołuje przewodniczący Komisji.

6. O rozpatrywaniu przez Komisję spraw dotyczących nurków zatrudnionych w określonym zakładzie pracy przewodniczący Komisji zawiadamia zakład, który ma prawo delegować swojego przedstawiciela do Komisji. Przedstawiciel ten ma głos doradczy.

§ 9. Do zadań Komisji należy:

- 1) rozpatrywanie wniosków składanych przez osoby ubiegające się o uzyskanie uprawnień do wykonywania zawodu nurka bądź uprawnień kierownika robót nurkowych,
- 2) sprawdzanie posiadanych przez zainteresowane osoby kwalifikacji w zakresie przewidzianym zarządzeniem,
- 3) przeprowadzanie egzaminów teoretycznych i praktycznych,
- 4) wydawanie odpowiednich dokumentów kwalifikacyjnych,
- 5) opiniowanie w sprawach wydawania książeczki nurka.

§ 10. 1. Komisja działa przy Gdańskim Urzędzie Morskim z siedzibą w Gdyni. W uzasadnionych wypadkach Komisja może odbywać sesje wyjazdowe.

2. Członkowie Komisji za udział w posiedzeniach otrzymują wynagrodzenie w wysokości 38 zł, a przewodniczący Komisji — 57 zł za posiedzenie na zasadach określonych przepisami uchwały nr 38 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1954 r. w sprawie trybu powoływania komisji resortowych i wynagrodzenia za udział w posiedzeniach (Monitor Polski Nr A-30, poz. 442).

3. Opłata za egzamin wynosi 200 zł.

4. Nadzór administracyjny nad działalnością Komisji sprawuje dyrektor Gdańskiego Urzędu Morskiego.

5. Wydatki związane z działalnością Komisji pokrywa Gdański Urząd Morski.

§ 11. 1. Komisja opracuje zasady działalności, a mianowicie:

- 1) regulamin wewnętrzny działania Komisji,
- 2) regulamin egzaminów.

2. Regulaminy, o których mowa w ust. 1, podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Żeglugi.

§ 12. 1. Książeczka nurka jest dokumentem uprawniającym do wykonywania zawodu nurka. Dokonywane są w niej zapisy dotyczące warunków zdrowotnych i kwalifikacji zawodowych oraz przebiegu pracy.

2. Książeczkę nurka wydaje Gdański Urząd Morski na podstawie opinii Komisji.

3. Komisja wydaje opinię na podstawie pisemnego wniosku zainteresowanego po sprawdzeniu przedstawionych dokumentów, a mianowicie aktualnych świadectw zdrowia, dokumentów kwalifikacyjnych oraz wyników złożonego egzaminu.

§ 13. Zakres praktycznych i teoretycznych wiadomości wymagany w zawodzie nurka oraz wzór dokumentów wydawanych na dowód posiadanych kwalifikacji i uprawnień (§ 3 ust. 2, § 5 i § 12) określi instrukcja Ministra Żeglugi.

§ 14. 1. Nurkowie, którzy w dniu 14 lutego 1965 r. wykonywali zawód nurka, a nie posiadają wymaganych dokumentów kwalifikacyjnych przewidzianych niniejszym zarządzeniem, obowiązani są w ciągu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie zarządzenia poddać się weryfikacji.

2. Weryfikację przeprowadza Komisja opierając się na poniższych zasadach:

- 1) udokumentowanie wykonywania w ciągu 4 lat pracy w zakresie wymaganym dla nurka oraz przepracowania ogółem w zawodzie nurka co najmniej 8 lat — może być uznane za wystarczające do przyznania stopnia starszego nurka,
- 2) udokumentowanie wykonywania w ciągu 5 lat pracy w zakresie wymaganym dla młodszego nurka — może być uznane za wystarczające do przyznania stopnia nurka,
- 3) udokumentowanie wykonywania w ciągu co najmniej jednego roku pracy w zakresie wymaganym dla młodszego nurka — może być uznane za wystarczające do przyznania stopnia młodszego nurka.

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1965 r.

Minister Żeglugi: *J. Burakiewicz*

266

ZARZĄDZENIE PREZESA GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR

z dnia 4 września 1965 r.

w sprawie upoważnienia Instytutu Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa do przyznawania prawa do oznaczania znakiem jakości maszyn i sprzętu rolniczego.

Na podstawie § 4 ust. 2 uchwały nr 426 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1958 r. w sprawie oznaczania wyrobów znakiem jakości (Monitor Polski Nr 97, poz. 531) oraz za-

rzędzenia nr 44 Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 lipca 1965 r. w sprawie zmiany podporządkowania Biura Znaku Jakości zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się Instytut Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa z siedzibą w Warszawie, zwany dalej Instytutem, do przyznawania prawa do oznaczania znakiem jakości maszyn i sprzętu rolniczego.

§ 2. Zadania, o których mowa w § 1, Instytut wykonywać będzie w trybie i na zasadach określonych uchwałą nr 426 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1958 r. w sprawie oznaczania wyrobów znakiem jakości (Monitor Polski Nr 97, poz. 531), uchwałą nr 532 Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1961 r. w sprawie rozwoju produkcji wyrobów oznaczonych znakiem jakości (Monitor Polski z 1961 r. Nr 98, poz. 409, z 1963 r. Nr 16, poz. 93 i z 1965 r. Nr 20, poz. 89), zarządzeniami Prezesa Głównego Urzędu Miar i właściwych Ministrów, wytycznymi i instrukcjami Biura Znaku Jakości.

§ 3. 1. Szczegółowe zasady przyznawania prawa do oznaczania maszyn i sprzętu rolniczego znakiem jakości oraz tryb postępowania przy ich ocenie, a także kontroli prawidłowości używania znaku jakości określi regulamin zatwierdzony na wniosek Instytutu przez Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Miar.

2. Do czasu wprowadzenia w życie regulaminu, o którym mowa w ust. 1, obowiązują zasady ustalone regulaminem branżowym znaku jakości na maszyny i sprzęt rolniczy, stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 41 Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 23 maja 1962 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa.

3. Kryteria kwalifikowania maszyn i sprzętu rolniczego do oznaczania znakiem jakości ustala Instytut w uzgodnieniu z Biurem Znaku Jakości.

§ 4. Komisję rzeczoznawców do oceny jakości wyrobów, o której mowa w § 14 ust. 2 uchwały nr 426 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1958 r., powołuje Instytut w porozumieniu z Biurem Znaku Jakości.

§ 5. Kontrolę prawidłowości używania znaku jakości sprawuje Instytut. W razie stwierdzenia niedopełnienia przez producenta wyrobów warunków związanych z przyznawaniem znaku, Instytut ma obowiązek cofnąć prawo do oznaczania wyrobów.

§ 6. 1. Ubiegający się o prawo do oznaczania maszyn i sprzętu rolniczego znakiem jakości wnoszą do Instytutu opłaty za przeprowadzane badania i orzecznictwo oraz za kontrolę prawidłowości używania znaku jakości.

2. Za przyznanie prawa do oznaczania znakiem jakości wnoszone są opłaty roczne w wysokości i na zasadach określonych obowiązującymi przepisami. Opłaty te w całości przekazywane są bieżąco na rachunek Budżetu Państwa za pośrednictwem Biura Znaku Jakości.

§ 7. 1. Zobowiązuje się Instytut do:

- 1) prowadzenia rejestru wniosków o przyznanie prawa do oznaczania wyrobów znakiem jakości,
- 2) prowadzenia rejestru wydanych zezwoleń na oznaczanie wyrobów znakiem jakości,
- 3) publikowania i przekazywania informacji o udzieleniu, wygaśnięciu oraz cofnięciu zezwolenia na oznaczanie wyrobów znakiem jakości,
- 4) określenia zasad pobierania i postępowania z wzorcami badanych wyrobów,
- 5) ustalania wzoru zezwolenia na oznaczanie wyrobów znakiem jakości,
- 6) sporządzania okresowych analiz stanu jakościowego badanych wyrobów, wyników przeprowadzanych kontroli oraz opracowywania wniosków dotyczących poprawy jakości wyrobów podlegających badaniom.

2. Wytyczne postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 1, ustali Biuro Znaku Jakości.

§ 8. 1. Nadzór i kontrolę nad przyznawaniem prawa do oznaczania znakiem jakości maszyn i sprzętu rolniczego sprawuje Prezes Głównego Urzędu Miar przez Biuro Znaku Jakości.

2. W ramach uprawnień wynikających z przepisu ust. 1 Biuro Znaku Jakości upoważnione jest do przeprowadzania doraźnych kontroli działalności prowadzonej przez Instytut w zakresie oznaczania wyrobów znakiem jakości.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Głównego Urzędu Miar: Z. Ostrowski